

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΜέΡΑ νεολαίας

Εφημερίδα των Νέων-Όργανο της Νεολαίας
ΜέΡΑ25

Συντακτική Ομάδα

Αρχισυντάκτης:

Φώτης Κυζάκης

Αρθρογράφοι:

Ραφαήλ Μπελενιώτης

Δημήτρης Λιάπης

Κωνσταντίνα Κατμάδα

Γρηγόρης Καραγιαννίδης

Θοδωρής Τσιρπάνης

Τζένη Βοζίκη

Έκτακτη Παρουσία:

Γιάννης Βαρουφάκης

Περιεχόμενα

**Δοκίμαζαν τις λέξεις με αγωνία
και αλλάζανε ρυθμό στην
ιστορία (Αφιέρωμα)** **σελ. 3**

**Η κυβερνητική υποταγή στην
ευρωπαϊκή λιτότητα εκτρέφει
πολιτικά τέρατα** **σελ. 7**

**Οι Κρισιμότερες Εκλογές της
Μεταπολίτευσης** **σελ. 11**

**Η ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ
πρέπει να γίνει κεντρικό
φοιτητικό αίτημα.** **σελ. 12**

***"Εδώ Πολυτεχνείο! Λαέ της Ελλάδας το
Πολυτεχνείο είναι σημαιοφόρος του
αγώνα μας, του αγώνα σας, του κοινού
αγώνα μας ενάντια στη δικτατορία και
για την Δημοκρατία!!!"***

«Δοκίμαζαν τις λέξεις με αγωνία και αλλάζανε ρυθμό στην ιστορία..»

της Τζένης Βοζίκη

Έχοντας στο μυαλό μας τον «ψυχρό πόλεμο» που υπήρχε μεταξύ των Η.Π.Α και της Ε.Σ.Σ.Δ μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, καταλαβαίνουμε ότι όλα τα κράτη αυτού του πλανήτη θα επηρεάζονταν άμεσα από κάθε απόφαση-κίνηση αυτών των δύο υπερδυνάμεων. Ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος (1946-1949) υπήρξε στην ουσία μία από τις πρώτες, αν όχι η πρώτη πράξη αυτού του ιδιότυπου, ακήρυχτου «πολέμου», που θα αιωρούνταν πάνω από την παγκόσμια πολιτική σκηνή για πολλές δεκαετίες (1945-1985).

Στην Ελλάδα μετά από την ήττα στον εμφύλιο πόλεμο της κομμουνιστογενής αριστεράς (που την ενσάρκωνε ο ΔΣΕ) και την νίκη του Εθνικού Στρατού (που ενσάρκωνε την υπεράσπιση του αστικού κορμού) υπήρχε ένα ανικανοποίητο αίσθημα δικαιοσύνης. Ο λαός είδε συνεργάτες των Ναζί και ταγματασφαλίτες να μένουν ατιμώρητοι αλλά και αρκετούς συνεργάτες τους να ανέρχονται σε εξουσιαστικά κλιμάκια, ενώ πολλοί από όσους αντιστάθηκαν, μεταπολεμικά χρεώθηκαν τον «κομμουνισμό» και διώχθηκαν ανελέητα.

Η λαϊκή δυσφορία όμως της πλειονότητας του δημοκρατικού και αριστεροποιημένου κόσμου ήταν διάχυτη και έντονη. Εκφράστηκε εκλογικά και οργανωτικά μέσα από την ΕΔΑ. Η ΕΔΑ είχε πάρει την θέση του ΚΚΕ. Στις εκλογές του 1958 θα βγει δεύτερη αντιπολιτευτική δύναμη! Το γεγονός αυτό θα ταρακουνήσει τόσο το παλάτι όσο και τον δεξιό πολιτικό αστικό κόσμο. Η

«Ένωση Κέντρου» του Γεωργίου Παπανδρέου, που προσπάθησε να εκφράσει μια μέση οδό ανάμεσα στην δεξιά της ΕΡΕ, μια «δημοκρατική οδό», κατάφερε να αποσπάσει από την ΕΔΑ όλες τις δημοκρατικές και προοδευτικές ψήφους της,

αφήνοντας στην ΕΔΑ μόνο την κομμουνιστική της καταβολή. Η Ε.Κ. βγήκε δεύτερη δύναμη περνώντας την αριστερά της ΕΔΑ.

Η τρομοκρατία απέναντι στην αριστερά αυξήθηκε. Η Ε.Κ. δεν καθισχύασε πλήρως το στέμμα και το κράτος. Ο Παπανδρέου είχε αρχίσει τα «δημοκρατικά ανοίγματα» τα οποία θορύβησαν την δεξιά και τους βασιλικούς, όσο και τον κρατικό μηχανισμό ειδικά όταν προσπάθησε να πάρει τον έλεγχο του στρατεύματος από τον Βασιλιά. Η «Αριστερή Ρωγμή» λοιπόν

όφειλε να κλίσει. Η χούντα των συνταγματαρχών δεν ήρθε κεραυνός εν αιθρία στην κοινωνία.

Οι συνταγματάρχες που έβαλαν σε «γύψο» την Ελλάδα εξέφραζαν τους πιο μύχιους πόθους του ελληνικού συντηρητικού αστικού κατεστημένου της εποχής αλλά και τους φόβους του μεγάλου κεφαλαίου που προέβλεπε με την άνοδο της αριστεράς τους κινδύνους. Η γύπινη επταετία, με την αγαστή ή όχι συνεργασία των ΗΠΑ, αποτέλεσε της εμπροσθοφυλακής της ολιγαρχίας, δίχως να αποκτήσει ποτέ της ευρεία λαϊκή βάση.

Το πολυτεχνείο μπορεί να μην σήμανε το τέλος της δικτατορίας, όμως σίγουρα η εξέγερση αυτή ήταν η επιστροφή του μεγάλου προοδευτικού,

δημοκρατικού και αριστερού κόσμου στο προσκήνιο. Η νεολαία της εποχής απέδειξε την ικανότητα της να σταθεί στο ύψος των δημοκρατικών καθηκόντων της και να εκφράσει όλη την δημοκρατική ελληνική κοινωνία πετυχαίνοντας την κινητοποίηση της.

Το κύμα των δημοκρατών νεολαίων, εργατών και πολιτών συνέτριψε εκείνο το βράδυ, στις ψυχές όλων, τις βαριές αρβύλες της δικτατορίας και τα πολυβόλα του θανάτου.

Η επέτειος του πολυτεχνείου μας θυμίζει πως η νεολαία οφείλει ξανά να δώσει τις ίδιες μάχες, σε άλλα πεδία όμως και επίπεδα, για μια ζωή δημοκρατική, αξιοπρεπής και δίκαια. Σε αυτόν τον αγώνα για την επιστροφή της λογικής και της δημοκρατίας στην χώρας μας αλλά και στην Ευρώπη η νέοι και οι νέες του ΜέΡΑ25 εμπνεόμαστε και τιμάμε τους νεκρούς του πολυτεχνείου αλλά και σύσσωμο τον δημοκρατικό κόσμο που αγωνίστηκε και θυσιάστηκε.

ΚΩΣΤΟΥΛΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ 1050 Χιλιόκυκλοι

"Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο!"

Αυτή η φωνή που τρέμει στον αέρα,

δεν σου στείλε ένα μήνυμα μητέρα,

*αυτή η φωνή δεν ήτανε του γιού σου,
ήταν φωνές χιλιάδες του λαού σου.*

"Εδώ Πολυτεχνείο ,εδώ Πολυτεχνείο!"

*Μιλάει ένα κορίτσι κι ένα αγόρι,
εκπέμπουνε τραγούδι μοιρολόι,
χίλιες πενήντα αντένες η λαχτάρα,
σε στόματα μανάδων η κατάρα.*

*Και τα κορίτσια και τ' αγόρια που μιλούσαν,
τρεις μέρες και τρεις νύχτες δεν μετρούσαν,
δοκίμαζαν τις λέξεις με αγωνία,
κι αλλάζανε ρυθμό στην ιστορία.*

ΜέΡΑ νεολαίας- Η Εφημερίδα των Νέων

Η κυβερνητική υποταγή στην ευρωπαϊκή λιτότητα εκτρέφει πολιτικά τέρατα*

του Γιάννη Βαρουφάκη (Γραμματέας του ΜέΡΑ25)

Να μη βρεθούμε έξω από το ευρώ τώρα που η ευρωζώνη αρχίζει να απομακρύνεται από τη θεσμικά εδραιωμένη λιτότητα

Αυτό δεν ήταν το αφήγημα που «ελάφρωσε» κάπως το χέρι των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ την ώρα που ψήφιζαν το 3ο Μνημόνιο και μετέτρεπαν σε ΝΑΙ το ΟΧΙ;

Σήμερα, πάνω από τρία χρόνια μετά, ακόμα κι αυτό το μετριοπαθές όραμα-αφήγημα κείται νεκρό στο πάτωμα του τελευταίου Eurogroup, μαχαιρωμένο

(και) από τον Έλληνα υπουργό Οικονομικών, με τις ευλογίες του πρωθυπουργού.

Πράγματι, στο Eurogroup της 5ης Νοεμβρίου, η ελληνική πλευρά προσυπέγραψε το κοινό ανακοινωθέν (που στο στόχαστρό του είχε την

ιταλική κυβέρνηση) το οποίο περιέχει δήλωση πίστης και αφοσίωσης στη θεσμικά εδραιωμένη λιτότητα. Πιο συγκεκριμένα, αναφέρει την κοινή πίστη των υπουργών Οικονομικών της ευρωζώνης «...στο πλαίσιο του Συμφώνου Σταθερότητας» και στη «...βιώσιμη μείωση του δημόσιου χρέους» που αυτό, δήθεν, εξυπηρετεί.

Θα μου πείτε: «Τόσα υπέγραψαν τα τελευταία χρόνια, αυτό σε μάρανε;». Πράγματι, τι είναι η προσυπογραφή τους στο ανακοινωθέν του τελευταίου Eurogroup μπροστά στην κατάργηση του ΕΚΑΣ, μπροστά στα ματωμένα πλεονάσματα και υπερ-πλεονάσματα, μπροστά στην παραχώρηση στο Υπερταμείο της Κνωσού και άλλων αρχαιολογικών χώρων κ.λπ.; Κι όμως, έχει σημασία μεγάλη στον βαθμό που η ελληνική κυβέρνηση, με το τελευταίο «ναι σε όλα» εντός του Eurogroup, στέλνει ούριο άνεμο στα πανιά του πανευρωπαϊκού φασισμού.

Ας πάμε όμως πάλι στην αρχή – στο αφήγημα της κυβέρνησης του καλοκαιριού του 2015 ότι δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να διακινδυνεύσουμε τη θέση μας στο ευρώ «τώρα που η ευρωζώνη αρχίζει να απομακρύνεται από τη θεσμικά εδραιωμένη λιτότητα». Οχι μόνο δεν απομακρύνεται η ευρωζώνη από το Δόγμα της Λιτότητας αλλά, αντίθετα, το Eurogroup το αναπαράγει σε όλη του την ανοησία με την αγαστή συμμετοχή σε αυτή την αναπαραγωγή της... κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Αγαπητέ κ. Τσακαλώτο, αναλογισθήκατε ότι προσυπογράφοντας το ανακοινωθέν του Eurogroup συμερίζεστε το ψέμα ότι η νέα λιτότητα στην Ιταλία (1% του εθνικού εισοδήματος) που απαιτεί το Σύμφωνο Σταθερότητας θα μειώσει το ιταλικό δημόσιο χρέος;

Αγαπητέ κ. Τσίπρα, συνειδητοποιείτε ότι έτσι ενισχύετε τα μέγιστα τον φασίστα Σαλβίνι, στον οποίο δίνετε το δικαίωμα, την ώρα που επενδύει συνειδητά στο ρατσιστικό μίσος, να ταυτίζει πλέον την Αριστερά με τη γερμανική λιτότητα και να αυτοπαρουσιάζεται μπροστά στον ιταλικό λαό ως ο μοναδικός κομιστής του οικονομικού ορθολογισμού και της κοινωνικής ευαισθησίας;

Σύντροφοι του ΣΥΡΙΖΑ, κατανοείτε ότι η κυβέρνηση συμβάλλει στον χυδαίο de facto συνεταιρισμό κατεστημένου και φασιστών, με τον Σαλβίνι να χρειάζεται τέτοιες αποφάσεις του Eurogroup για να κερδίζει την αποδοχή των απελπισμένων λαϊκών μαζών στην Ιταλία, την ώρα που Μακρόν, Γιούνκερ κ.λπ. χρειάζονται τον Σαλβίνι για να δικαιώνονται οι αντικοινωνικές πολιτικές τους;

Μπροστά σε αυτά, το ΜέΡΑ25 έχει συγκεκριμένη πολιτική πρόταση: Διμέτωπος αγώνας. Μέσα στο Eurogroup πρόταση για επενδυτικό πρόγραμμα 500 δισ. ευρώ ετησίως για μια πενταετία με χρηματοδότηση από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων και με ταυτόχρονη δήλωση ότι, διαφορετικά, θα προχωρήσουμε σε μονομερή ανυπακοή στο Σύμφωνο Σταθερότητας.

Παράλληλα, έξω από το Eurogroup, στην Ιταλία και σε όλη την Ευρώπη, οργανωμένος αγώνας κατά των φασιστοειδών τύπου Σαλβίνι στη βάση ενός συνεκτικού πανευρωπαϊκού μανιφέστου και οικονομικού προγράμματος – με μετωπικές επιθέσεις στην κυβέρνηση Σαλβίνι όχι μόνο όσον αφορά τους πρόσφυγες, αλλά και τις μειώσεις φόρων στους πλούσιους Ιταλούς.

Η Ευρώπη των Μνημονίων και των Συμφώνων καταρρέει ενισχύοντας τους φασίστες. Τα τερτίπια του ΣΥΡΙΖΑ για να κρατήσουν οι υπουργοί του τα υπουργικά τους γραφεία και αυτοκίνητα είναι θλιβερά και εκτός θέματος. Ο διμέτωπος αγώνας μας εναντίον αριστεροδεξιού κατεστημένου και φασιστοειδών είναι μονόδρομος.

Τι είναι και πώς λειτουργεί (ως η θεσμική εδραίωση της λιτότητας) το αναθεωρημένο Σύμφωνο Σταθερότητας: το παράδειγμα της Ιταλίας

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ του 1992 προέβλεπε ανώτατο όριο ελλείμματος κρατικών προϋπολογισμών στο 3% του εθνικού εισοδήματος και ανώτατο δημόσιο χρέος στο 60%. Όταν βέβαια ξέσπασε η Μεγάλη Κρίση το 2008, τα όρια αυτά πήγαν περίπατο, καθώς ακόμα και η Γερμανία τα παραβίασε βάνανσα.

Με το αναθεωρημένο Σύμφωνο Σταθερότητας, του Δεκέμβρη του 2011, η γερμανική κυβέρνηση επέβαλε (ως αντάλλαγμα για τα μνημονιακά δάνεια στις πεσούσες χώρες, αρχικά Ελλάδα, Ιρλανδία και Πορτογαλία) σημαντικές μειώσεις στα επιτρεπόμενα ελλείμματα. Πιο συγκεκριμένα, επιπλέον του ορίου του 3% στο κρατικό έλλειμμα, το ισχύον Σύμφωνο επιβάλλει μέγιστο «δομικό» έλλειμμα στο 0,5% του εθνικού εισοδήματος.

Το ερώτημα, βέβαια, τίθεται: Τι εστί «δομικό» έλλειμμα και ποιος το μετρά; Η σωστή επιστημονική απάντηση είναι: Δεν μπορεί ποτέ να μετρηθεί το «δομικό» έλλειμμα, ούτε καν κατά προσέγγιση! Συνεπώς, οι ψευδοτεχνοκράτες των Βρυξελλών έχουν τη δυνατότητα (αυξομειώνοντας κατά το δοκούν το «δομικό» έλλειμμα μιας χώρας) να ανάψουν το πράσινο φως στο Eurogroup για να επιβάλει στην εν λόγω χώρα περικοπές, αυξήσεις φόρων κ.λπ. – λιτότητα δηλαδή. Να γιατί το αναθεωρημένο Σύμφωνο Σταθερότητας δεν είναι παρά η θεσμικά εδραιωμένη γενικευμένη λιτότητα.

Ας δούμε το παράδειγμα της Ιταλίας τώρα που η Ρώμη συγκρούεται επ' αυτού με τις Βρυξέλλες. Οι Βρυξέλλες αποφάνθηκαν ότι το έλλειμμα της ιταλικής κυβέρνησης για το 2019 δεν πρέπει να ξεπεράσει το 0,8% του εθνικού εισοδήματος. Πώς κατέληξαν στο ποσοστό αυτό; Το Σύμφωνο προβλέπει τα εξής:

Δομικό έλλειμμα = Παρατηρούμενο έλλειμμα μείον X κυκλικές επιρροές (περιοδικά σκαμπανεβάσματα του ελλείμματος) μείον Ψ μη επαναλαμβανόμενα έξοδα/έσοδα (π.χ. ένας σεισμός)

Επιτρεπτό έλλειμμα = Δομικό έλλειμμα συν 0,5%

Το κρατικό έλλειμμα της Ιταλίας σήμερα βρίσκεται στο 1,8%, δηλαδή πολύ κάτω από το όριο του 3% του Μάαστριχτ. Ομως, οι Βρυξέλλες υπολογίζουν το σύνολο X+Ψ στο 1,5% και έτσι, αποφασίζουν και διατάσσουν ότι το έλλειμμα δεν μπορεί να ξεπεράσει το... 0,8%.

Αν τους ρωτήσετε «γιατί το X+Ψ = 1,5%», θα σας απαντήσουν πως, π.χ., κρίνουν ότι οι κυκλικές επιπτώσεις (το X, δηλαδή) στο έλλειμμα της Ιταλίας ήταν μεγάλες (2,3%). Στην πραγματικότητα, βέβαια, αυτό δεν μπορεί να το ξέρει κανείς, παρά μόνο αν έχει μαντικές ικανότητες και μπορεί να προβλέπει με ακρίβεια ποια θα είναι η μελλοντική πορεία των δημόσιων εσόδων της Ιταλίας. (Αυτοί που σίγουρα δεν διαθέτουν τέτοιες μαντικές ικανότητες είναι οι ψευδοτεχνοκράτες των Βρυξελλών, οι οποίοι έχουν μακρά παράδοση προβλεπτικών αστοχιών.)

Επί της ουσίας, λοιπόν, στη βάση ασκήσεων (της πλάκας) επί χάρτου, οι Βρυξέλλες απαιτούν νέα λιτότητα ύψους 1% (μείωση του ελλείμματος από το

1,8% στο 0,8%). Αν ήθελαν, το ίδιο αυθαίρετα, θα μπορούσαν να ζητήσουν λιτότητα 2% αυξάνοντας κατά 1% την αυθαίρετη εκτίμησή τους για τις κυκλικές επιρροές στο δομικό έλλειμμα.

Από την άλλη πλευρά, η Ρώμη θέτει στόχο ελλείμματος το 2,4% αντί για το 0,8%. Κι έτσι χτίζεται η σύγκρουση από την οποία ο φασίστας Σαλβίνι, αντιπρόεδρος της ιταλικής κυβέρνησης, είναι ο μοναδικός κερδισμένος.

από την Εφημερίδα των Συντακτών*

Οι Κρισιμότερες Εκλογές της Μεταπολίτευσης

του Δημήτρη Λιάπη

Από το 2010 κυρίως και μετά, κάθε εκλογική αναμέτρηση χαρακτηριζόταν ως η κρισιμότερη της μεταπολίτευσης. Ο λόγος? Τον βιώνουμε μέχρι και σήμερα... Περικοπές μισθών και συντάξεων, κατάργηση κοινωνικού κράτους, αύξηση φορολογίας κ.ο.κ.. Οι επόμενες όμως εκλογές, όποτε και αν αυτές γίνουν, έχουν κάτι το ιδιαίτερο καθώς η ελπίδα που άκουγε στο όνομα ΣΥΡΙΖΑ τον Ιανουάριο του 2015, αποφάσισε τον Ιούλιο του ίδιου έτους να περάσει στην αντίπερα μνημονιακή όχθη, ακολουθώντας και εφαρμόζοντας ίδιες και απαράλλαχτες πολιτικές περικοπών και μειώσεων, παρουσιάζοντας παράλληλα μία ζοφερή πραγματικότητα ως επίγειο παράδεισο. Η πολιτική “βλέποντας και κάνοντας”, ακόμα και μετά από 3 μνημόνια, καλά κρατεί. Πολλά κόμματα και πολιτικές κινήσεις έχουν ξεπηδήσει όλα αυτά τα χρόνια με ένα δυστυχώς μόνο κόμμα να πρωτοπορεί προτείνοντας λύσεις και όχι προβλήματα. Το ΜΕΡΑ25, αναπόσπαστο κομμάτι του διεθνικού, πανευρωπαϊκού κινήματος DiEM25. Αν μη τι άλλο, στις επόμενες εκλογές θα υπάρχει πληθώρα επιλογών. Το ερώτημα που τίθεται είναι κατά πόσο θα επιτρέψουμε να αποφασίσουν για το μέλλον μας οι “άλλοι” και όχι “εμείς”. Στη σημερινή πολιτική πραγματικότητα της Ελλάδας, η αποχή δεν είναι διαμαρτυρία. Η αποχή είναι μία παγίδα βάσει της οποίας κυβερνάει τα τελευταία σχεδόν 10 χρόνια η μειοψηφία και όχι η πλειοψηφία. Μετά από 3 μνημόνια με αμέτρητες περικοπές και προσβολές προς τον σκληρότερα εργαζόμενο λαό της Ευρώπης, ήρθε η ώρα να αλλάξουμε τα πράγματα, αλλά αυτή τη φορά με την συμμετοχή μας.

Η ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ πρέπει να γίνει κεντρικό φοιτητικό αίτημα.

του Ραφαήλ Μπελενιώτη

Η ΕΦΕΕ (Εθνική Φοιτητική Ένωση Ελλάδας) ιδρύθηκε κατά την Μεταπολίτευση μαζί με τις συνδικαλιστικές ελευθερίες των φοιτητικών συλλόγων, με σκοπό να υπάρχει ένα δευτεροβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο το οποίο θα εκφράζει ενιαία όλους τους φοιτητές. Οι περισσότεροι Φοιτητικοί Σύλλογοι ιδρύθηκαν κατά την Μεταπολίτευση και ήταν καρπός και λίκνο του συνολικού αντιδικτατορικού αγώνα της νεολαίας.

Από τις εκλογές στους φοιτητικούς συλλόγους (εκτός από την περίοδο της δικτατορίας) προέκυπταν οι αντιπρόσωποι για το Πανσπουδαστικό Συνέδριο, στο οποίο συζητούνταν τα ζητήματα και προβλήματα των φοιτητών και στο τέλος κάθε συνεδρίου εκλέγονταν το Κεντρικό Συμβούλιο της ΕΦΕΕ.

Η ΕΦΕΕ έπαιζε κομβικό ρόλο στην πολιτική ζωή, ακόμα και σε εκείνη τη δύσκολη περίοδο για τους κοινωνικούς αγώνες και μπορούσε να παρεμβαίνει και να προβάλλει ενιαία τα φοιτητικά αιτήματα. Ακόμα, μπορούσε να συντονίζει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα αιτήματα των φοιτητών και να προβάλλει μια δυναμική και συμπαγής εικόνα ενός ενωμένου φοιτητικού συνδικαλιστικού οργάνου, που εκπροσωπεί τους φοιτητές πανελλαδικά.

Ουσιαστικά, σήμερα αυτό το όργανο είναι νεκρό. Καμία δύναμη από τις φοιτητικές παρατάξεις δεν αναλαμβάνει την πρωτοβουλία της ανασυγκρότησης. Οι ευθύνες είναι πολλές και βαραίνουν όλους. Το 1995, μετά από μια σειρά μεγάλων αγώνων και συγκρούσεων κατά την Μεταπολίτευση χάρη στην ύπαρξη της ΕΦΕΕ, η ΕΦΕΕ παύει να λειτουργεί. Ουσιαστικά ήταν η εφαρμογή της πραξικοπηματικής τακτικής και λογικής που κυριαρχούσε στις πλειοψηφούσες φοιτητ. δυνάμεις (ΔΑΠ-ΠΑΣΠ) το 1997: Δεν εμφανίσθηκαν το 1997 οι εκλεγμένες παρατάξεις στο συνέδριο ανασυγκρότησης της ΕΦΕΕ, σπάζοντας την απαιτούμενη απαρτία.

Έπειτα από το 1998 ως και το 2000 το ΚΣ της ΕΦΕΕ λάμβανε αποφάσεις για έναρξη Πανσπουδαστικού Συνεδρίου, καταφεύγοντας όμως σε τακτικισμούς, δηλαδή χωρίς να αναφέρουν τόπο και χρόνο. Ήταν ένα κοινό μυστικό, κοινά συνομολογούμενο, των φοιτητικών παρατάξεων της ΔΑΠ, της ΠΑΣΠ και των ΕΑΑΚ πως δεν θέλανε την ουσιαστική ύπαρξη της ΕΦΕΕ. Τα ΕΑΑΚ το 1997 κατηγορήθηκαν για παρακώλυση των διαδικασιών του Πανσπουδαστικού Συνεδρίου, και έπειτα από την διάλυση της πανηγύριζαν που δεν θα υπάρχει πια ΕΦΕΕ αλλά τον ρόλο της θα αναλάβουν τα «Συντονιστικά». Είναι η ίδια ανεφάρμοστη και αδιέξοδη οδός του πολιτικού αριστερισμού, του μαξιμαλισμού και ρητορικού βερμπαλισμού: Τα ΕΑΑΚ προκρίνουν ένα δυνατό «από τα κάτω» κίνημα το οποίο θα πιάσει και θα

θέσει τις ανάγκες των φοιτητών στο προσκήνιο και εν τέλει θα «νικήσει», σε άμεση σύνδεση με το εργατικό κίνημα.

Το πρόβλημα είναι πως δέκα χρόνια βάρβαρης επίθεσης στα εργασιακά και φοιτητικά δικαιώματά μας αυτή η πολύ-αναμενόμενη «αντεπίθεση» του φοιτητικού κινήματος (πόσο μάλλον του εργατικού) ακόμα να φανεί, πέρα από ανέλπιδους πυροτεχνισμούς. Τα Δ.Σ. είναι νεκρωμένα, οι Γ.Σ. απαξιωμένες και οι συμμετοχές στις φοιτητικές εκλογές όλο και μειώνονται. Η ίδια η πολιτική ζωή των φοιτητικών συλλόγων έχει εκφυλιστεί με τραμπουκισμούς και επιθέσεις ανάμεσα σε παρατάξεις.

εκλεγμένες φοιτητικές παρατάξεις, ήταν μια πραξικοπηματική αρχή στην γενικότερη προσπάθεια πολιτικής ιδιοκτησίας των Συλλόγων από εκατέρωθεν παρατάξεις και σχηματισμούς.

Σήμερα πρέπει να απαντήσουμε σε δύο προκλήσεις : Ενάντια στην προσπάθεια «τσιφλικοποίησης» των ανοιχτών διαδικασιών των φοιτητικών μας συλλόγων, και την συνεπακόλουθη πολιτική ιδιοκτησία τους και τον γενικότερο εκφυλισμό που αυτά συνεπάγονται, όπως επίσης και στην προάσπιση των μελλοντικών επαγγελματικών μας δικαιωμάτων: Ουσιαστικά ο αγώνας είναι ένας! Η επιστροφή της λογικής και της δημοκρατίας στα συλλογικά όργανα λήψης αποφάσεων μαζί με την δημοκρατική ανασυγκρότηση της ΕΦΦΕ, η οποία θα μπορεί να παρεμβαίνει ενιαία και αποτελεσματικά και σε κεντρικό-πολιτικό επίπεδο υπέρ μας και να συντονίζει πανελλαδικά τις δράσεις. Επίσης θα φέρνει και σε αναγκαστική συνεννόηση όλες τις φοιτητικές παρατάξεις και θα βάλει τέλος στην ασυδοσία τους όσο και στην δράση μειοψηφιών εντός των πανεπιστημίων. Θα μπορεί να τοποθετηθεί ανοιχτά και πανελλαδικά για την πανεπιστημιακή «ανομία» και τις ελλείψεις σε πόρους και κονδύλια. Θα είναι ένα συλλογικό δημοκρατικό όργανο που επιτέλους θα φέρει νέες δυνατότητες ενιαίου και δημοκρατικού αντιπροσωπευτικού συνδικαλισμού.

Η ομάδα νεολαίων φοιτητών και ακαδημαϊκών της ομάδας ΜέΡΑ25 στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων έχει αναλάβει την ίδρυση τοπικής ανεξάρτητης πρωτοβουλίας για την ανασυγκρότηση της ΕΦΕΕ και θα προχωρήσει σε συγκροτημένες δράσεις.

Συνάντηση φοιτητών στην Θεσσαλονίκη το 1962

Το ΜέΡΑ25 περιodeύει σε όλη την Ελλάδα

Μακεδονία-Θράκη 13-21 Νοεμβρίου 2018

Μέλη της Πολιτικής Γραμματείας
παρουσιάζουν το πρόγραμμα του ΜέΡΑ25
συζητούν με τους πολίτες και οργανώνουν τις τοπικές ομάδες,
στο πλαίσιο της προεκλογικής εκστρατείας του κόμματος.

13.11 Θεσσαλονίκη | 14.11 Καβάλα | 15.11 Ξάνθη | 16.11 Κομοτηνή
17.11 (πρωί) Αλεξανδρούπολη | 17.11 (απόγευμα) Δράμα | 18.11 (πρωί) Σέρρες
18.11 (απόγευμα) Κιλκίς | 19.11 Γιαννιτσά | 20.11 Κοζάνη | 21.11 Γρεβενά

email επικοινωνίας και προτάσεων:
ekstrateia@mera25.gr

▶▶ DiEM25

EUROPEAN SPRING

Ευρωπαϊκός
Διεθνισμός

Οικονομικός
Ορθολογισμός

Κοινωνική
Απελευθέρωση